

พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำ
ให้บุคคลสูญหาย

พ.ศ. 2565
และระเบียบที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
Office of the National Human Rights Commission of Thailand

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

—

- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ชุดที่ 4 ได้รับการสรรหาและแต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จำนวน 7 คน ประกอบด้วยประธานกรรมการคนหนึ่ง
- และกรรมการอื่นอีกหกคน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภาจากผู้ซึ่งได้รับการสรรหา มีวาระการดำรงตำแหน่ง 7 ปี นับแต่วันที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้ง และดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ชุดที่ 4 ได้แก่

1. นางสาวพรประไพ กาญจนรินทร์	ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
2. นางปรีดา คงแป้น	กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
3. นายสุชาติ เศรษฐมาลินี	กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
4. นางสาวศยามล ไกยูรวงศ์	กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
5. นางสาวปิติกาญจน์ สิทธิเดช	กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
6. นายวสันต์ ภัยหลีกลี้	กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
7. นางสาวสุภัทรา นาคะผิว	กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ทั้งนี้ ลำดับที่ 1 - 6 ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2564 และลำดับที่ 7 ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2565

หน้าที่และอำนาจ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีสถานะเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และมาตรา 247 บัญญัติให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจสอบและรายงานข้อเท็จจริงที่ถูกต้องเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนทุกกรณีโดยไม่ล่าช้า และเสนอแนะมาตรการหรือแนวทางที่เหมาะสมในการป้องกันหรือแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมทั้งการเยียวยาผู้ได้รับความเสียหายจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่เกี่ยวข้อง

(2) จัดทำรายงานผลการประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศ เสนอต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี และเผยแพร่ต่อประชาชน

(3) เสนอแนะมาตรการหรือแนวทางในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนต่อรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งตลอดทั้งการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือคำสั่งใด ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน

(4) ชี้แจงและรายงานข้อเท็จจริงที่ถูกต้องโดยไม่ชักช้าในกรณีที่มีการรายงานสถานการณ์เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยโดยไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นธรรม

(5) สร้างเสริมทุกภาคส่วนของสังคมให้ตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชน

(6) หน้าที่และอำนาจอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

เมื่อรับทราบรายงานตาม (1) และ (2) หรือข้อเสนอแนะตาม (3) ให้คณะรัฐมนตรีดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามความเหมาะสมโดยเร็ว กรณีใดไม่อาจดำเนินการได้หรือต้องใช้เวลาในการดำเนินการ ให้แจ้งเหตุผลให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบโดยไม่ชักช้า

ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องคำนึงถึงความผาสุกของประชาชนชาวไทยและผลประโยชน์ส่วนรวมของชาติเป็นสำคัญด้วย

สารบัญ

- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน
และการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 1
- ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน
และการกระทำทำให้บุคคลสูญหายว่าด้วยการบันทึกภาพและเสียง
ในขณะจับกุมและควบคุม การแจ้งการควบคุมตัว และการบันทึก
ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว พ.ศ. 2566 17
- ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน
และการกระทำทำให้บุคคลสูญหายว่าด้วยการช่วยเหลือ เยียวยา
และฟื้นฟูผู้เสียหาย พ.ศ. 2568 25

**พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปราม
การทรมาน
และการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย
พ.ศ. 2565**

พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำซึ่งบุคคลสูญหาย
พ.ศ. ๒๕๖๕

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
บุคคลสูญหาย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๓๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้
โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้
ความคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการทรมานและการกระทำซึ่งบุคคลสูญหายซึ่งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ตลอดจนเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกัน ปราบปราม และเยียวยาผู้เสียหาย
จากการกระทำในลักษณะดังกล่าว ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือจิตใจจากการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย และให้หมายความรวมถึงสามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินกันฉันสามีภริยา ซึ่งมีได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะและผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกระทำให้สูญหาย

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า บุคคลซึ่งใช้อำนาจรัฐหรือได้รับมอบอำนาจ หรือได้รับการแต่งตั้ง อนุญาต สนับสนุน หรือยอมรับโดยตรงหรือโดยปริยาย จากผู้มีอำนาจรัฐให้ดำเนินการตามกฎหมาย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย

“ควบคุมตัว” หมายความว่า การจับ คุมตัว ชัง กักตัว กักขัง หรือกระทำได้ด้วยประการอื่นใด ในทำนองเดียวกันอันเป็นการจำกัดเสรีภาพในร่างกายของบุคคล

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำได้ด้วยประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกระทำหรือบุคคลที่สาม

(๒) ลงโทษผู้ถูกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือบุคคลที่สาม

(๓) ช่มชู้หรือผู้เชิญผู้ถูกระงับหรือบุคคลที่สาม

(๔) เลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด

ผู้ขึ้นกระทำความผิดฐานกระทำความรบกวน

มาตรา ๖ ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐลงโทษหรือกระทำให้ด้วยประการใดที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถูกกลั่นแกล้งหรือละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐาน ความเป็นมนุษย์ หรือเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายหรือจิตใจที่มีใช้การกระทำความผิดตามมาตรา ๕ ผู้ขึ้นกระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์

การกระทำความผิดวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงอันตรายอันเป็นผลปกติหรือสืบเนื่องจากการลงโทษทั้งปวง ที่ชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๗ ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐควบคุมตัว หรือลักพาบุคคลใด โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ปฏิเสธว่ามีได้กระทำการดังกล่าว หรือปกปิดชะตากรรมหรือสถานที่ปรากฏตัวของบุคคลนั้นซึ่งส่งผลให้ บุคคลนั้นไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ผู้ขึ้นกระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหาย

การกระทำความผิดตามมาตรา ๗ ให้ถือเป็นความผิดต่อเนื่องจนกว่าจะทราบชะตากรรม ของบุคคลนั้น

มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดฐานกระทำความรบกวนตามมาตรา ๕ ความผิดฐานกระทำการ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๖ หรือความผิดฐานกระทำ ให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ นอกราชอาณาจักร ต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ ในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้นำความในมาตรา ๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับด้วย โดยอนุโลม

มาตรา ๙ การกระทำความผิดฐานกระทำความรบกวนตามมาตรา ๕ และการกระทำความผิด ฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ มีให้ถือว่าเป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองตามกฎหมาย ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน และความผิดทางการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศ ในเรื่องทางอาญา

มาตรา ๑๐ ในคดีความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ ให้ดำเนินการ สืบสวนจนกว่าจะพบบุคคลซึ่งถูกกระทำให้สูญหายหรือปรากฏหลักฐานอันน่าเชื่อว่าบุคคลนั้น ถึงแก่ความตายและทราบรายละเอียดของการกระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด

มาตรา ๑๑ ในคดีความผิดฐานกระทำความผิดตามมาตรา ๕ หรือความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๖ ซึ่งผู้เสียหายไม่อยู่ในฐานะที่จะร้องทุกข์หรือกล่าวโทษด้วยตนเองได้ หรือความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ ให้สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินกันฉันสามีภริยาซึ่งมิได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะ และผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกกระทำความผิด ผู้ถูกกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือผู้ถูกกระทำให้สูญหายตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาด้วย

มาตรา ๑๒ พฤติการณ์พิเศษใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาวะสงครามหรือภัยคุกคามที่จะเกิดสงคราม ความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในประเทศ หรือสถานการณ์ฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐขับไล่ ส่งกลับ หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้น จะไปตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกกระทำความผิด ถูกกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือถูกกระทำให้สูญหาย

หมวด ๒

คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย” ประกอบด้วย

- (๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ
- (๒) ปลัดกระทรวงยุติธรรม เป็นรองประธานกรรมการ
- (๓) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงมหาดไทย อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ นายกษัตริย์ศึก และประธานสภาการสื่อมวลชนแห่งชาติ
- (๔) กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนหกคน ดังต่อไปนี้

(ก) ผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านสิทธิมนุษยชน จำนวนสองคน ด้านกฎหมาย และด้านนิติวิทยาศาสตร์ ด้านละหนึ่งคน

(ข) แพทย์ทางนิติเวชศาสตร์จำนวนหนึ่งคน และแพทย์ทางจิตเวชศาสตร์จำนวนหนึ่งคน
ให้อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพแต่งตั้งข้าราชการของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๕ กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) ไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต
- (๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือกรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งบริหารในพรรคการเมือง
- (๕) ไม่เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกสั่งให้พ้นการราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากการราชการไว้ก่อน
- (๖) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะกระทำความผิดวินัย
- (๗) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก รวมทั้งคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกแต่ให้รอการลงโทษหรือการกำหนดโทษ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดฐานหมิ่นประมาท
- (๘) ไม่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

มาตรา ๑๖ กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี
เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่ง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้แต่งตั้ง กรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างภายในหกสิบวัน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้ และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระ ที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

ในกรณีที่กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้คณะกรรมการ ประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๙ คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีหรือหน่วยงานของรัฐให้มีการปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือมาตรการอื่นที่จำเป็นตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) กำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการทรมาน การกระทำหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำ ให้บุคคลสูญหาย
- (๓) กำหนดนโยบายและมาตรการฟื้นฟูและเยียวยาผู้เสียหายด้านร่างกายและจิตใจแก่ผู้เสียหาย อย่างครอบคลุม โดยคำนึงถึงการทำให้กลับสู่สภาพเดิมเท่าที่จะเป็นไปได้
- (๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการช่วยเหลือและเยียวยาผู้เสียหายด้านการเงินและจิตใจ รวมถึงการฟื้นฟูระยะยาวทางการแพทย์ให้แก่ผู้เสียหาย โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง
- (๕) กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและการปกปิดการควบคุมตัวบุคคล รวมทั้งมาตรการคุ้มครองผู้แจ้งข้อมูลการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ตรวจสอบข้อมูลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหายตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งรับและติดตามตรวจสอบข้อร้องเรียน

(๗) พิจารณารายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย และรายงานผลการดำเนินการประจำปี เสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา และเผยแพร่ให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไป

(๘) แต่งตั้งที่ปรึกษาหรืออนุกรรมการเพื่อปฏิบัติงานตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๙) วางระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่น โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

(๑๐) วางระเบียบอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๐ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๑ ให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพรับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ และให้มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ในการสืบหา ติดตาม และช่วยเหลือผู้เสียหาย

(๒) สนับสนุนให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วม ในการป้องกันและปราบปรามการทรมาน การกระทำหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือ ย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

(๓) ศึกษา วิจัย และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการทรมาน การกระทำให้บุคคลสูญหาย ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย รวมทั้งให้ความรู้และฝึกอบรมแก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

(๔) รวบรวมข้อมูล สถิติคดี และจัดทำรายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการทรมาน การกระทำให้โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย และรายงานผลการดำเนินงานประจำปี พร้อมทั้งแนวทางการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณา

(๕) ปฏิบัติการอื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

หมวด ๓

การป้องกันการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

มาตรา ๒๒ ในการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องในขณะจับและควบคุมจนกระทั่งส่งตัวให้พนักงานสอบสวนหรือปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถกระทำได้ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นเป็นหลักฐานไว้ในบันทึกการควบคุมตัว

การควบคุมตัวตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบแจ้งพนักงานอัยการและนายอำเภอในท้องที่ที่มีการควบคุมตัวโดยทันที สำหรับในกรุงเทพมหานครให้แจ้งพนักงานอัยการและผู้อำนวยการสำนักงานการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หากผู้รับแจ้งเห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย ให้ผู้รับแจ้งดำเนินการตามมาตรา ๒๖ ต่อไป

มาตรา ๒๓ ในการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวโดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อมูลอัตลักษณ์เกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว เช่น ชื่อ นามสกุล หรือตำแหน่งบรรณ

(๒) วัน เวลา และสถานที่ของการถูกควบคุมตัว และข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำการควบคุมตัว ในกรณีที่มีการย้ายสถานที่ดังกล่าว จะต้องระบุถึงสถานที่ปลายทางที่รับตัวผู้ถูกควบคุมตัว รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบการย้ายนั้น

(๓) คำสั่งที่ให้มีการควบคุมตัว และเหตุแห่งการออกคำสั่งนั้น

(๔) เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ออกคำสั่งให้ควบคุมตัว

(๕) วัน เวลา และสถานที่ของการปล่อยตัวผู้ถูกควบคุมตัว และผู้มารับตัวผู้ถูกควบคุมตัว

(๖) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว ก่อนถูกควบคุมตัว และก่อนการปล่อยตัว ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตายระหว่างการควบคุมตัว จะต้องระบุถึงสาเหตุแห่งการตายและสถานที่เก็บศพ

(๗) ข้อมูลอื่น ๆ ที่คณะกรรมการกำหนดเพื่อป้องกันการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกควบคุมตัว ผู้มีส่วนได้เสียโดยชอบด้วยกฎหมายในการเข้าถึงข้อมูลของผู้ถูกควบคุมตัว เช่น ญาติ ผู้แทนหรือทนายความ หรือคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ มีสิทธิร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓

หากเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธที่จะเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว ผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลที่ตนเองมีภูมิลำเนา ศาลอาญาหรือศาลจังหวัดแห่งท้องที่ที่เชื่อว่ามี การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือพบเห็นผู้ถูกกระทำให้สูญหาย ครั้งสุดท้าย แล้วแต่กรณี เพื่อให้ศาลสั่งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวได้

ศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่งเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ ให้แก่ผู้ร้องขอได้ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูล ผู้ร้องขออาจอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ คำสั่งศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๕ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบหรือศาลอาจไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ หากผู้นั้นอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายโดยเป็นผู้อยู่ในอำนาจศาล และการเปิดเผยดังกล่าวอาจจะเมิดต่อความเป็นส่วนตัวหรือก่อให้เกิดผลร้ายต่อบุคคล หรือเป็นอุปสรรคต่อการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา

มาตรา ๒๖ เมื่อมีการอ้างว่าบุคคลใดถูกกระทำทรมาน ถูกกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือถูกกระทำให้สูญหาย บุคคลดังต่อไปนี้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลท้องที่ที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาเพื่อให้มีคำสั่งยุติการกระทำเช่นนั้นทันที

(๑) ผู้เสียหายหรือผู้มีส่วนได้เสียตามมาตรา ๒๔

(๒) พนักงานอัยการ

(๓) ผู้อำนวยการสำนักการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หรือนายอำเภอ ตามมาตรา ๒๒ หรือพนักงานฝ่ายปกครองซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการสำนักการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หรือนายอำเภอ

(๔) พนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ

(๕) คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ

(๖) บุคคลอื่นใดเพื่อประโยชน์ของผู้เสียหาย

เมื่อได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลไต่สวนฝ่ายเดียวโดยพลัน โดยให้ศาลมีอำนาจเรียกเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลใดมาให้อัยการหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุอื่นใดประกอบการไต่สวนหรือสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนำตัวผู้ถูกควบคุมตัวมาศาลด้วยก็ได้

มาตรา ๒๗ เพื่อประโยชน์ในการยุติการกระทำที่อ้างตามมาตรา ๒๖ และเยียวยาความเสียหายเบื้องต้น ศาลอาจมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ยุติการทรมาน หรือการกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(๒) ให้เปลี่ยนสถานที่ควบคุมตัว

(๓) ให้ผู้ถูกควบคุมตัวได้พบญาติ ทนายความ หรือบุคคลอื่นซึ่งไว้วางใจเป็นการส่วนตัว

(๔) ให้มีการรักษาพยาบาล และการประเมินโดยแพทย์ทางนิติเวชศาสตร์ และแพทย์ทางจิตเวชศาสตร์ที่รับรองโดยแพทยสภา รวมทั้งให้มีการจัดทำบันทึกทางการแพทย์ ตลอดจนการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ

(๕) ให้เปิดเผยเอกสารบันทึกหรือข้อมูลอื่นใด

(๖) กำหนดมาตรการอื่นใดที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ในการยุติการทรมานการกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหายหรือเยียวยาความเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้เสียหาย

กรณีที่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุจำเป็นในการควบคุมตัวต่อไป ให้ศาลสั่งปล่อยตัวผู้ถูกควบคุมตัวไปทันที

คำสั่งศาลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตาย ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบแจ้งคณะกรรมการทราบเพื่อให้มีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบข้อมูลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทรมานในระหว่างควบคุมตัวโดยพลัน

มาตรา ๒๙ ผู้ใดพบเห็นหรือทราบการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือ ย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย ให้แจ้งพนักงานฝ่ายปกครอง พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน คณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการที่ได้รับมอบหมายโดยไม่ชักช้า

ผู้แจ้งตามวรรคหนึ่ง ถ้าได้กระทำโดยสุจริตไม่ต้องรับผิดทั้งทางแพ่ง ทางอาญา หรือทางวินัย แม้ภายหลังปรากฏว่าไม่มีการกระทำความผิดตามที่แจ้ง

หมวด ๔

การดำเนินคดี

มาตรา ๓๐ อายุความสำหรับความผิดตามมาตรา ๗ มิให้เริ่มนับจนกว่าจะทราบชะตากรรมของผู้ถูกกระทำให้สูญหาย

มาตรา ๓๑ ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่นนอกจากพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว ให้พนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ พนักงานฝ่ายปกครองตำแหน่ง ตั้งแต่ปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปในสังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย พนักงานสอบสวน คดีพิเศษ และพนักงานอัยการ เป็นพนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนและรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และดำเนินคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้และความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกัน

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษทำการสอบสวนคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้คดีใด ให้คดีนั้นเป็นคดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ

กรณีการสอบสวนโดยหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่พนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แจ้งเหตุแห่งคดีให้พนักงานอัยการทราบ เพื่อเข้าตรวจสอบหรือกำกับการสอบสวนทันที

ในกรณีไม่ว่าพนักงานสอบสวนท้องที่ใดหรือหน่วยงานใด เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้อัยการสูงสุดหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานของรัฐตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และอยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินคดีต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้ และแจ้งให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบ

มาตรา ๓๒ ให้หน่วยงานที่มีอำนาจสืบสวนสอบสวนในคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ รายงานให้ผู้เสียหายทราบถึงผลความคืบหน้าของคดีอย่างต่อเนื่องและให้คณะกรรมการ

คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจติดตามผลความคืบหน้าของคดีและดำเนินมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัย ชดเชยเยียวยา และฟื้นฟูความเสียหายทางร่างกายและจิตใจ ให้คำปรึกษาแนะนำด้านกฎหมาย และสนับสนุนช่วยเหลือด้านการดำเนินคดี โดยการมีส่วนร่วมจากผู้เสียหาย

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้เสียหาย ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแจ้งให้ผู้เสียหายทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย

ในกรณีที่ผู้เสียหายมีสิทธิและประสงค์ที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ให้พนักงานอัยการเรียกค่าสินไหมทดแทนแทนผู้เสียหายด้วย

มาตรา ๓๔ ให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นศาลที่มีเขตอำนาจเหนือคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และให้รวมถึงคดีซึ่งผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นบุคคลซึ่งอยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำความผิดด้วย

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๕ ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๓๖ ผู้กระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗ ผู้กระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๓๘ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี หญิงมีครรภ์ ผู้พิการทางร่างกายหรือจิตใจ หรือผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้เพราะอายุหรือความป่วยเจ็บ ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นกึ่งหนึ่ง

ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๗ เป็นการกระทำแก่บุคคลตามวรรคหนึ่ง ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นกึ่งหนึ่ง

มาตรา ๓๙ ผู้ใดสมคบเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ถ้าได้มีการกระทำความผิดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันตามวรรคหนึ่ง ผู้สมคบกันนั้นต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ในกรณีที่ความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ศาลจะลงโทษผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้นน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดเพียงใดก็ได้

มาตรา ๔๐ ผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

มาตรา ๔๑ ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ วรรคสอง มาตรา ๓๙ หรือมาตรา ๔๐ ช่วยให้มีการค้นพบผู้ถูกระทำให้สูญหายก่อนศาลชั้นต้นพิพากษา โดยผู้นั้นมิได้รับอันตรายสาหัสหรือตกอยู่ในภาวะอันใกล้จะเป็นอันตรายต่อชีวิต หรือให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในการดำเนินคดี ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดเพียงใดก็ได้

มาตรา ๔๒ ผู้บังคับบัญชาผู้ใดทราบว่าได้บังคับบัญชาซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของตน จะกระทำหรือได้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ และไม่ดำเนินการที่จำเป็นและเหมาะสม เพื่อป้องกันหรือระงับการกระทำความผิด หรือไม่ดำเนินการหรือส่งเรื่องให้ดำเนินการสอบสวนและดำเนินคดีตามกฎหมาย ต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ผู้บังคับบัญชาตามวรรคหนึ่งจะต้องเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบและมีอำนาจควบคุมการกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดฐานกระทำทรามาน ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหาย

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๓ ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับแก่การกระทำให้บุคคลสูญหายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

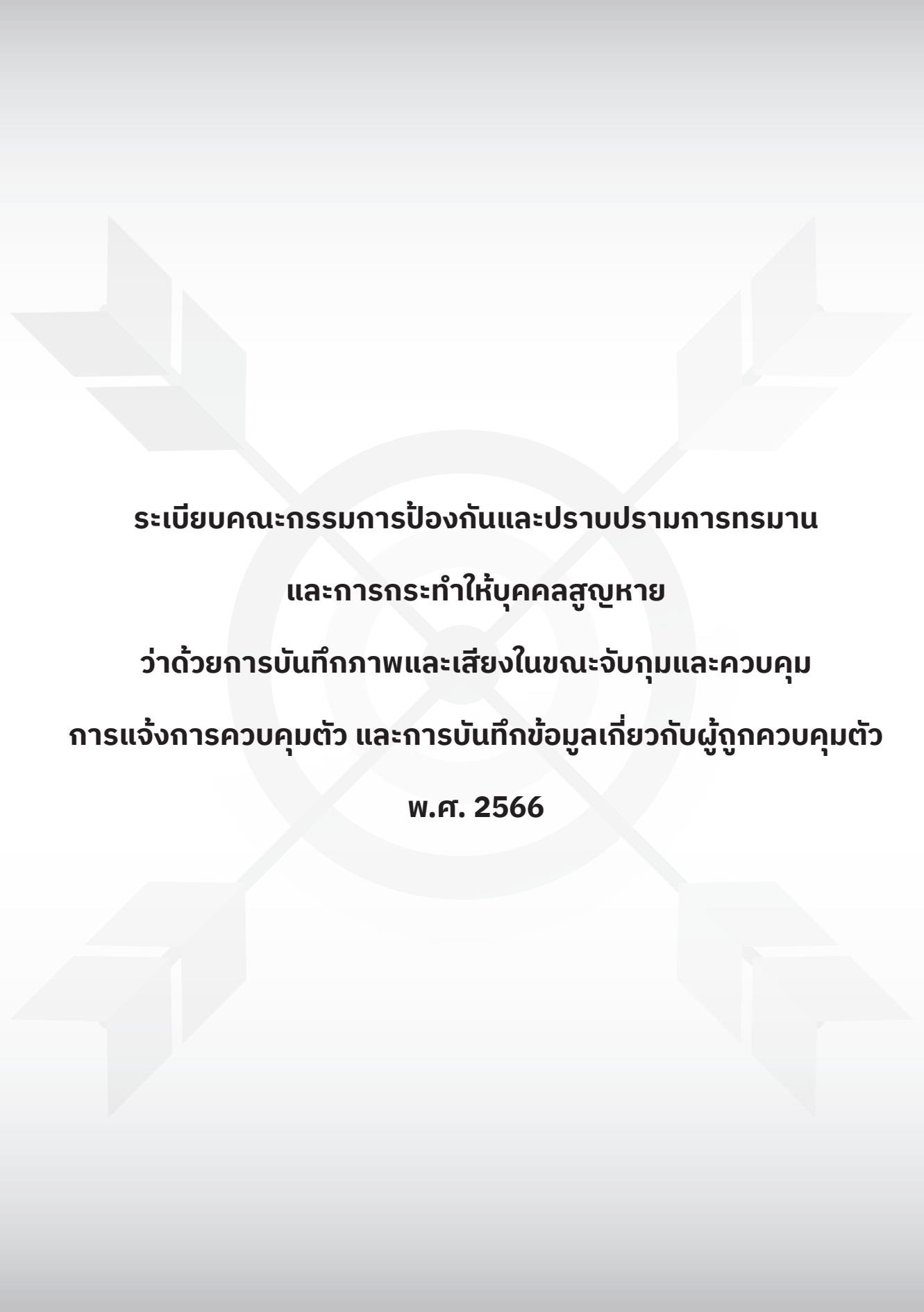
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การทรมานและการกระทำบุคคลสูญหายซึ่งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงที่ไม่อาจกระทำได้ไม่ว่าในสถานการณ์ใด ๆ ดังนั้น เพื่อยกระดับและเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย สมควรกำหนดฐานความผิด มาตรการป้องกันและปราบปราม และมาตรการเยียวยาผู้เสียหาย ตลอดจนมาตรการอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี และอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน

และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

ว่าด้วยการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับกุมและควบคุม

การแจ้งการควบคุมตัว และการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว

พ.ศ. 2566

ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
ให้บุคคลสูญหาย
ว่าด้วยการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับและควบคุม การแจ้งการควบคุมตัว
และการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว
พ.ศ. ๒๕๖๖

โดยที่เป็นการสมควรมีระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
ให้บุคคลสูญหายว่าด้วยการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับและควบคุม การแจ้งการควบคุมตัว เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ
ปฏิบัติได้ถูกต้องและมีมาตรฐานเดียวกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ (๒) และ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน
และการกระทำให้บุคคลสูญหาย จึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
ให้บุคคลสูญหายว่าด้วยการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับและควบคุม การแจ้งการควบคุมตัว และการบันทึกข้อมูล
เกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว พ.ศ. ๒๕๖๖”

ข้อ ๒ ในระเบียบนี้

“การบันทึกภาพและเสียง” หมายความว่า การจัดทำข้อมูลสิ่งบันทึกภาพและเสียงด้วยวิธีการต่อเนื่อง
ด้วยลำดับภาพและเสียง ทั้งนี้ ไม่ว่าจะจัดทำโดยสิ่งบันทึกภาพและเสียงเป็นงานเดี่ยว หรือหลายงานประกอบกัน
โดยมิได้มีการตัดต่อเพิ่มเติมลงในภาพและเสียงที่ได้มีการบันทึกไว้

“สิ่งบันทึกภาพและเสียง” หมายความว่า งานอันประกอบด้วยลำดับภาพและเสียงที่บันทึกลงในวัสดุ
ไม่ว่าจะมีลักษณะใด ๆ อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก โดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น

“เหตุสุดิวสัย” หมายความว่า เหตุที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันซึ่งไม่อาจป้องกัน ทำให้ไม่สามารถบันทึกภาพ
และเสียงได้

“ศูนย์รับแจ้ง” หมายความว่า สถานที่หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งพนักงานอัยการ นายอำเภอ หรือผู้อำนวยการสำนักงานสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง กำหนดขึ้นสำหรับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕

“เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีหน้าที่และอำนาจดำเนินการตามกฎหมายที่หน่วยงานกำหนด

หมวด ๑ การบันทึกภาพและเสียง

ส่วนที่ ๑ การบันทึกภาพและเสียงในขณะจับและควบคุม

ข้อ ๓ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องในขณะจับและควบคุมจนกระทั่งส่งตัวให้พนักงานสอบสวนหรือปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถกระทำได้ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นเป็นหลักฐานไว้ในแบบ ปท. ๑ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๔ การบันทึกภาพและเสียงให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์บันทึกภาพและเสียงที่หน่วยงานจัดหาให้ หรือกรณีจำเป็นอาจใช้อุปกรณ์อื่นใดที่สามารถบันทึกภาพเหตุการณ์และเสียงได้ชัดเจนเพียงพอที่จะทำให้เห็นผู้ถูกควบคุมตัว พฤติการณ์ในขณะจับและควบคุมที่เกิดขึ้น และสามารถเปิดสิ่งบันทึกภาพและเสียงดังกล่าวเพื่อตรวจสอบได้ จนกว่าจะมีการจับกุมการบันทึกภาพและเสียงไว้แล้วตามข้อ ๕

(๒) ไม่กระทำการใด ๆ ด้วยความจงใจที่ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการบันทึกภาพและเสียงลดลง

(๓) กรณีไม่สามารถบันทึกภาพและเสียงได้อันเกิดจากเหตุสุดวิสัย เมื่อเหตุสุดวิสัยสิ้นสุดลงแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบดำเนินการบันทึกภาพและเสียงในทันทีเท่าที่จะสามารถกระทำได้

ส่วนที่ ๒ การเก็บรักษา และการเผยแพร่สิ่งบันทึกภาพและเสียง

ข้อ ๕ การเก็บรักษาสื่อบันทึกภาพและเสียงตามมาตรา ๒๒ ให้เป็นไปตามที่แต่ละหน่วยงานกำหนด

ข้อ ๖ ในกรณีที่ศูนย์รับแจ้งตรวจสอบการควบคุมตัวแล้ว ไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย ให้เก็บรักษา สิ่งบันทึกภาพและเสียงตามมาตรา ๒๒ ไว้อย่างน้อยหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันแจ้งการควบคุมตัว เว้นแต่ในกรณีที่ ผู้ถูกจับและควบคุมได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย ให้เก็บรักษาสิ่งบันทึกภาพและเสียงไว้อย่างน้อยสองปี นับแต่วันแจ้งการควบคุมตัว

เมื่อมีการดำเนินการตามมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๓๑ ก่อนสิ้นสุดระยะเวลาการเก็บรักษา ตามวรรคหนึ่ง ให้เก็บรักษาสิ่งบันทึกภาพและเสียงไว้ต่อไปจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุดหรือขาดอายุความ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๗ ห้ามเจ้าหน้าที่ของรัฐแก้ไข เปลี่ยนแปลง ตัดต่อ คัดลอก เปิดเผย ลบ หรือทำลาย สิ่งบันทึกภาพและเสียง ในรูปแบบประการใด เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) การคัดลอก การเปิดเผย การเผยแพร่ การส่งต่อ และการส่งมอบสิ่งบันทึกภาพและเสียง เพื่อการตรวจสอบ การควบคุมตัวตามข้อ ๑๐ การสืบสวนสอบสวน การพิจารณาคดี หรือการดำเนินการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ การคัดลอก การเปิดเผย การเผยแพร่ การส่งต่อ และการส่งมอบดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่แต่ละหน่วยงานกำหนด ตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ

(๒) การส่งต่อและการส่งมอบสิ่งบันทึกภาพและเสียง เพื่อการตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง ให้เป็นไปตามที่แต่ละหน่วยงานกำหนด

(๓) การลบหรือทำลายสิ่งบันทึกภาพและเสียงเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามข้อ ๖ ให้เป็นไปตามที่แต่ละหน่วยงานกำหนด

หมวด ๒

การแจ้งการควบคุมตัว และการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว

ข้อ ๘ เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบได้ดำเนินการจับและควบคุมบุคคลใดตามมาตรา ๒๒ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบแจ้งข้อมูลแก่พนักงานอัยการที่สำนักงานอัยการสูงสุดมอบหมาย และนายอำเภอ ในท้องที่ที่มีการควบคุมตัว สำหรับในกรุงเทพมหานคร ให้แจ้งพนักงานอัยการที่สำนักงานอัยการสูงสุดมอบหมาย และผู้อำนวยการสำนักการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง ผ่านทางศูนย์รับแจ้งโดยทันทีที่มีข้อมูล ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ สกุล หมายเลขประจำตัวประชาชนหรือหมายเลขเอกสารอื่นที่ใช้ระบุตัวตน ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และอายุโดยประมาณของผู้ถูกจับและควบคุม (หากไม่ทราบให้ระบุว่าไม่ทราบ)

๕

- (๒) วัน เวลา และสถานที่ที่ทำการจับและควบคุม
 - (๓) พฤติการณ์ในการจับและควบคุมบุคคลดังกล่าวโดยย่อ
 - (๔) สถานที่ที่จะนำตัวบุคคลดังกล่าวไปควบคุมไว้
 - (๕) ภาพถ่ายผู้ถูกจับและควบคุมตาม (๑)
 - (๖) ชื่อ สกุล และตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบที่ทำการจับและควบคุมตามมาตรา ๒๒ (รวมทั้งหมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้)
 - (๗) เหตุสุวิสัยในกรณีที่ไม่สามารถบันทึกภาพและเสียงได้ในขณะจับและควบคุม (ถ้ามี)
- ศูนย์รับแจ้งต้องดำเนินการให้ปรากฏซึ่งหลักฐานแห่งการรับแจ้งและส่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้แจ้งภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง

ข้อ ๙ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ ตามแบบ ปท. ๑ ท้ายระเบียบนี้ และเก็บรักษาเป็นหลักฐานไว้ที่หน่วยงาน โดยจะเก็บรักษาไว้เป็นเอกสาร เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใดก็ได้ ตามที่แต่ละหน่วยงานกำหนด

ข้อ ๑๐ เมื่อศูนย์รับแจ้งดำเนินการรับแจ้งตามข้อ ๘ แล้ว ให้พนักงานอัยการและพนักงานฝ่ายปกครองผู้รับแจ้งตรวจสอบการควบคุมตัวตามที่สำนักงานอัยการสูงสุดและกรมการปกครองกำหนด แล้วแต่กรณี ทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้

กรณีที่ผู้รับแจ้งพบว่าการควบคุมตัวมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำที่บุคคลสูญหาย ให้ผู้รับแจ้งดำเนินการตรวจสอบการควบคุมตัวตามลำดับ ดังต่อไปนี้

- (๑) ติดต่อประสานไปยังเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบ หน่วยงานที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นสังกัด ผู้ถูกควบคุมตัว หรือบุคคลอื่นใด ในกรณีจำเป็น ศูนย์รับแจ้งอาจประสานแพทย์ให้ไปตรวจผู้ถูกควบคุมตัว เพื่อวิเคราะห์สภาพร่างกาย หรือจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว รวมทั้งเสื้อผ้าของผู้ถูกควบคุมตัว เพื่อตรวจสอบเหตุอันควรสงสัยนั้น
- (๒) ในกรณีจำเป็น ผู้อำนวยการศูนย์รับแจ้ง จะขอให้หน่วยงานตาม (๑) เปิดเผยหรือส่งสำเนาข้อมูลตามข้อ ๙ หรือบันทึกการจับกุมมายังศูนย์รับแจ้งด้วยก็ได้
- (๓) ขอให้หน่วยงานตาม (๑) เปิดเผยข้อมูลสิ่งบันทึกภาพและเสียงตามมาตรา ๒๒ และในกรณีจำเป็นต้องใช้สิ่งบันทึกภาพและเสียงเป็นพยานหลักฐานประกอบการไต่สวนของศาลตามมาตรา ๒๖ จะขอให้ส่งสำเนาสิ่งบันทึกภาพและเสียงดังกล่าวด้วยก็ได้

หน่วยงานตาม (๑) อาจปฏิเสธการเปิดเผยสิ่งบันทึกภาพและเสียงตามมาตรา ๒๒ หากการเปิดเผยดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ละเมิดต่อความเป็นส่วนตัวหรือก่อให้เกิดผลร้ายต่อบุคคล หรือเป็นอุปสรรคต่อการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา

ทั้งนี้ ในกรณีที่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ให้ศูนย์รับแจ้งพิจารณาเพื่อดำเนินการตามข้อมูลที่มีอยู่ต่อไป (๔) ดำเนินการตามมาตรา ๒๖

ให้ศูนย์รับแจ้งดำเนินการแจ้งผลการตรวจสอบการควบคุมตัวตามวรรคสองให้หน่วยงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้รับผิดชอบทราบผลการตรวจสอบการควบคุมตัว

ข้อ ๑๑ บุคคลที่มีสิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๒๖ อาจส่งเรื่องให้พนักงานอัยการท้องที่พร้อมด้วย พยานหลักฐานเพื่อให้พิจารณายื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๒๖ ก็ได้

เมื่อได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานอัยการพิจารณาดำเนินการตามที่สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนด

ข้อ ๑๒ ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด กรมการปกครอง กรมสอบสวนคดีพิเศษ และกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ บูรณาการและประสานงานร่วมกันเพื่อดำเนินการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๖

พันตำรวจเอก

(ทวี สอดส่อง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน

และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกัน
และปราบปรามการทรมานและการกระทำให้อาเจิญ พ.ศ. ๒๕๖๕

๑ ข้อมูลอัตลักษณ์เกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว ชื่อ.....นามสกุล..... เลขบัตรประชาชน..... หนังสือเดินทาง..... หมายเลขเอกสารอื่นที่ใช้ระบุตัวตน..... ที่อยู่..... เบอร์โทรศัพท์..... ตำนีรูปพรรณที่เห็นเด่นชัด(สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า) รูปถ่ายของผู้ถูกควบคุม(ปรากฏตามที่แนบท้ายบันทึก)	๓ คำสั่งที่ให้มีการควบคุมตัว และเหตุแห่งการออกคำสั่งนั้น ☐ ความผิดซึ่งหน้าฐาน..... ☐ ตามหมายจับเลขที่ ศาลผู้ออกหมาย..... ☐ ตามคำสั่ง..... เหตุแห่งการออกคำสั่ง..... ☐ กรณีอื่น ๆ ที่มีกฎหมายกำหนดให้อำนาจ.....
๒ ข้อมูลเกี่ยวกับวัน/เวลา/สถานที่ควบคุมตัว และเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำการควบคุมตัว วันที่ถูกควบคุมตัว.....เวลา..... สถานที่ที่ถูกควบคุมตัว..... ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำการควบคุมตัว ชื่อ.....นามสกุล..... ตำแหน่ง..... เบอร์โทรศัพท์..... สถานที่ปลายทางที่รับตัว (กรณีที่มีการย้ายสถานที่) ชื่อสถานที่ปลายทาง..... ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบการย้ายตัว ชื่อ.....นามสกุล..... ตำแหน่ง..... เบอร์โทรศัพท์.....	๔ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ออกคำสั่งให้ควบคุมตัว ชื่อ.....นามสกุล..... ตำแหน่ง..... ๕ วัน/เวลา/สถานที่ของการปล่อยตัวผู้ถูกควบคุมตัว และผู้มารับตัวผู้ถูกควบคุมตัว/หรือส่งมอบตัว วันที่.....เวลา..... สถานที่ปล่อยตัว/หรือมอบตัว..... ผู้มารับตัว/รับมอบตัว(มี/ไม่มี) ชื่อ.....นามสกุล..... เบอร์โทรศัพท์.....
๗ ข้อมูลอื่น ๆ ที่คณะกรรมการกำหนด	๖ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว (สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า) ก่อนถูกควบคุมตัว ก่อนการปล่อยตัวหรือส่งตัวให้พนักงานสอบสวน ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตายระหว่างการควบคุมตัว สาเหตุแห่งการตาย(เท่าที่ทราบเบื้องต้น)..... สถานที่เก็บศพ.....

ลงชื่อ
(.....)
ตำแหน่ง/ผู้ทำบันทึกควบคุมตัว

ลงชื่อ
(.....)
ผู้ถูกควบคุมตัว

ลงชื่อ
(.....)
พยาน(ถ้ามี)

บันทึกแนบท้ายเพิ่มเติม

๘. เหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถบันทึกภาพและเสียงตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่งได้

๙. บันทึกอื่น ๆ เพิ่มเติม (ถ้ามี)

ลงชื่อ
(.....)
ตำแหน่ง/ผู้ทำบันทึกควบคุมตัว

ลงชื่อ
(.....)
ผู้ถูกควบคุมตัว

ลงชื่อ
(.....)
พยาน(ถ้ามี)

- ***หมายเหตุ :
๑. ในกรณีข้อมูลตามรายการ ๑ - ๗ มีจำนวนมากให้ทำเป็นบันทึกแนบท้ายเพิ่มเติมในข้อ ๙
 ๒. ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งทำการจับและควบคุม ส่งตัวผู้ถูกควบคุมตัวให้กับผู้รับมอบตัว พร้อมสำเนาปท. ๑ และเอกสารประกอบ (ถ้ามี) สำหรับบันทึกฉบับจริงให้เก็บรักษาเป็นหลักฐานตามที่แต่ละหน่วยงานกำหนด
 ๓. ให้ผู้รับมอบตัวจัดทำ ปท.๑ ในส่วนของตน โดยมีสำเนา ปท. ๑ ของผู้ควบคุมตัวคนก่อนเป็นเอกสารแนบท้าย
 ๔. ภาพถ่ายของผู้ถูกควบคุมตัวตามข้อ ๑ ให้ทำเป็นเอกสารภาพถ่ายแนบท้าย ปท. ๑ อย่างน้อยต้องเห็นเนื้อตัวร่างกายตามสภาพภายนอกขณะถูกควบคุมตัวหรือขณะรับมอบตัว โดยไม่ต้องถอดเสื้อผ้า

**ระเบียบคณะกรรมการ
ป้องกันและปราบปราม
การทรมาน
และการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย
ว่าด้วยการช่วยเหลือ เยียวยา
และฟื้นฟูผู้เสียหาย
พ.ศ. 2568**

ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน

และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

ว่าด้วยการช่วยเหลือ เยียวยา และฟื้นฟูผู้เสียหาย

พ.ศ. ๒๕๖๘

โดยที่เป็นการสมควรมีระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหายว่าด้วยการช่วยเหลือ เยียวยา และฟื้นฟูผู้เสียหาย เพื่อช่วยเหลือ เยียวยา และฟื้นฟูด้านร่างกายและจิตใจแก่ผู้เสียหายอย่างครอบคลุม โดยคำนึงถึงการทำให้กลับสู่สภาพเดิมเท่าที่จะเป็นไปได้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย โดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง จึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหายว่าด้วยการช่วยเหลือ เยียวยา และฟื้นฟูผู้เสียหาย พ.ศ. ๒๕๖๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“การช่วยเหลือ” หมายความว่า การดำเนินการช่วยเหลือ เยียวยา และฟื้นฟู เพื่อบรรเทา และแก้ไขปัญหาแก่ผู้เสียหาย ซึ่งครอบคลุมถึงการทำให้กลับสู่สภาพเดิมเท่าที่จะเป็นไปได้ การจ่ายเงินช่วยเหลือ การฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจ รวมถึงการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและสังคม และการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่คณะอนุกรรมการหรือคณะกรรมการกำหนด

“ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือจิตใจจากการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย และให้หมายความรวมถึงสามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินฉันสามีภริยา ซึ่งมีได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะและผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกกระทำให้สูญหาย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

“คณะอนุกรรมการ” หมายความว่า คณะอนุกรรมการช่วยเหลือเยียวผู้เสียหายจากการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ที่คณะกรรมการมอบหมายให้ดำเนินการตามระเบียบนี้

ข้อ ๔ ให้ประธานกรรมการเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความและวินิจฉัยชี้ขาด ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ การเรียกร้องหรือการได้มาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์ตามกฎหมายอื่น ไม่เป็นการตัดสิทธิ หรือประโยชน์ที่ผู้เสียหายพึงได้ตามระเบียบนี้

ในกรณีที่ผู้เสียหายได้รับเงินอื่นใดตามกฎหมายหรือระเบียบอื่นในลักษณะเดียวกัน แต่มีอัตราต่ำกว่า ที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้คณะกรรมการหรือคณะกรรมการจ่ายเงินช่วยเหลือเฉพาะส่วนที่ขาดอยู่ สำหรับกรณีที่ได้รับในอัตราเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ให้งดจ่ายเงินช่วยเหลือ ทั้งนี้ คณะกรรมการหรือคณะกรรมการอาจกำหนดให้ผู้เสียหายได้รับความช่วยเหลือในรูปแบบอื่นที่มีใช้ ตัวเงินตามที่เห็นสมควรก็ได้

ข้อ ๖ ในกรณีที่ผู้เสียหายตามข้อ ๗ ถึงแก่ความตายหรือคณะกรรมการเชื่อว่าถึงแก่ ความตายก่อนที่จะได้รับการช่วยเหลือ ให้สิทธิในการเรียกร้องและการได้รับประโยชน์ตามระเบียบนี้ ตกแก่ทายาทโดยธรรมของผู้เสียหาย

ในกรณีที่ผู้เสียหายตามข้อ ๘ ได้ยื่นคำขอรับการช่วยเหลือ พร้อมทั้งได้รับใบรับคำขอ ตามระเบียบนี้แล้ว ต่อมาผู้นั้นถึงแก่ความตาย ให้สิทธิในการได้รับประโยชน์ตกแก่ทายาทโดยธรรมของผู้นั้น

หมวด ๒

การช่วยเหลือผู้เสียหาย

ส่วนที่ ๑

เงินช่วยเหลือผู้เสียหาย

ข้อ ๗ การจ่ายเงินช่วยเหลือตามระเบียบนี้ ให้ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดของ เจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือในอัตรา ดังต่อไปนี้

- (๑) กรณีถูกกระทำความผิด ตามมาตรา ๕ จำนวนห้าแสนบาท
- (๒) กรณีถูกกระทำความผิดที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตามมาตรา ๖ จำนวนตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสองแสนห้าหมื่นบาท
- (๓) กรณีถูกกระทำให้สูญหาย ตามมาตรา ๗ จำนวนห้าแสนบาท

ผู้เสียหายซึ่งมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือตาม (๓) ไม่รวมถึงสามี่ ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินฉันสามีภริยาซึ่งมิได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะและผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกระทำให้สูญหาย

ข้อ ๘ สามี่ ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินฉันสามีภริยาซึ่งมิได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะและผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกระทำให้สูญหาย และเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการกระทำให้สูญหาย ให้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือจำนวนหนึ่งแสนบาท

การพิจารณาว่าบุคคลใดเป็นผู้มีสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการพิจารณาตามหลักเกณฑ์ ทายาทโดยธรรมประกอบกับพยานหลักฐานข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง และให้ความเห็นของคณะกรรมการ เป็นที่สุด

การแบ่งสัดส่วนเงินช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่ผู้มีสิทธิตามวรรคสองตกลงกัน หากไม่สามารถตกลงกันได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการมีความเห็นตามวรรคสอง ให้แบ่งสัดส่วนเงินช่วยเหลือแก่ผู้มีสิทธิทุกคนในจำนวนที่เท่ากัน

ส่วนที่ ๒

การช่วยเหลือผู้เสียหายในรูปแบบอื่นที่มีใช้ตัวเงิน

ข้อ ๙ ในกรณีที่เห็นสมควร คณะกรรมการหรือคณะกรรมการอาจกำหนดให้ผู้เสียหาย ได้รับการช่วยเหลือในรูปแบบอื่นที่มีใช้ตัวเงิน ดังต่อไปนี้ ด้วยก็ได้

(๑) การทำให้กลับสู่สภาพเดิมเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น การประสานงานเพื่อให้คืนสิทธิและ เสรีภาพ ทรัพย์สิน ชื่อเสียง การกลับสู่ถิ่นที่อยู่

(๒) การฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจ เช่น การประสานให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์

(๓) การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและสังคม เช่น การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ในการดำเนินคดี การฝึกหรือเพิ่มทักษะในการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพ

(๔) การป้องกันการกระทำผิดซ้ำ เช่น การประสานงานเพื่อให้ผู้เสียหายต้องถูกระทำทรมาน หรือถูกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือถูกระทำให้สูญหายซ้ำ

(๕) การประสานงานเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำความผิดหรือหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นสังกัด ขอโทษผู้เสียหายโดยเปิดเผยต่อสาธารณะ

(๖) การดำเนินการอื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเห็นสมควร

หมวด ๓

การยื่นคำขอ การตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน และการพิจารณาคำขอ

ส่วนที่ ๑

การยื่นคำขอรับการช่วยเหลือ

ข้อ ๑๐ ให้ผู้เสียหายยื่นคำขอรับการช่วยเหลือตามแบบคำขอที่คณะกรรมการประกาศกำหนด พร้อมแนบเอกสารและหลักฐานที่ระบุไว้ท้ายแบบคำขอ

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านช่องทางตามที่ คณะกรรมการประกาศกำหนด ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือยื่นเป็นเอกสาร ณ สถานที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
- (๒) ในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด
- (๓) สถานที่อื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณียื่นคำขอทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝาก เป็นหลักฐานการฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันที่ยื่นคำขอ

ข้อ ๑๑ บุคคลดังต่อไปนี้จะยื่นคำขอตามข้อ ๑๐ แทนผู้เสียหายก็ได้

- (๑) ผู้แทนโดยชอบธรรม กรณีผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์
- (๒) ผู้อนุบาล กรณีผู้เสียหายเป็นผู้ไร้ความสามารถ
- (๓) ผู้สืบสันดาน ผู้บุพการี คู่สมรส หรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้เสียหาย
- (๔) บุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นหนังสือในกรณีที่ผู้เสียหายมีเหตุจำเป็น ดังต่อไปนี้
 - (ก) เจ็บป่วยจนไม่สามารถมายื่นคำขอด้วยตนเองได้
 - (ข) เป็นผู้สูงอายุ ทุพวิสัย หรือบุคคลทุพพลภาพไม่สะดวกในการเดินทาง
 - (ค) เดินทางไปต่างประเทศโดยมีกิจธุระจำเป็นอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
 - (ง) มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นที่คณะกรรมการเห็นชอบกำหนดเป็นรายการณี

เพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้เสียหาย พนักงานอัยการหรือพนักงานฝ่ายปกครองจะยื่นคำขอตามข้อ ๑๐ แทนผู้เสียหายก็ได้

ข้อ ๑๒ เมื่อได้รับคำขอแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบคำขอ รวมทั้งข้อมูล เอกสาร และหลักฐานว่าถูกต้องและครบถ้วนหรือไม่ ถ้าถูกต้องและครบถ้วน ให้ออกใบรับคำขอให้แก่ผู้ยื่นคำขอ ตามแบบใบรับคำขอที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยจะทำเป็นหนังสือหรือหลักฐานทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ แต่หากไม่ถูกต้องหรือขาดข้อมูล เอกสาร หรือหลักฐานใด ให้แจ้งผู้ยื่นคำขอทราบทันที ถ้าเป็นกรณีที่ สามารถแก้ไขเพิ่มเติมได้ในขณะนั้น ให้แจ้งผู้ยื่นคำขอดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมหรือส่งข้อมูล เอกสาร หรือหลักฐานเพิ่มเติมให้ถูกต้องและครบถ้วน ถ้าเป็นกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้บันทึก ความบกพร่องนั้นไว้ และแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอหรือจัดส่งข้อมูล เอกสาร หรือหลักฐานให้ถูกต้องและครบถ้วนภายในระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่กำหนด ในกรณีที่การยื่นคำขอมิได้กระทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่แก้ไขเพิ่มเติมคำขอหรือไม่ส่งข้อมูล เอกสาร หรือหลักฐานให้ถูกต้อง และครบถ้วนภายในระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอไม่ประสงค์จะดำเนินการต่อไป และให้เจ้าหน้าที่จำหน่ายเรื่องออกจากสารบบ

ส่วนที่ ๒

การตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน

ข้อ ๑๓ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานประกอบการพิจารณาคำขอให้เจ้าหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องให้แล้วเสร็จโดยเร็ว โดยให้มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ประสานงานกับศูนย์รับแจ้งหรือหน่วยงานอื่นใด เพื่อขอข้อมูล เอกสาร หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคำขอ

(๒) มีหนังสือสอบถามหรือขอให้ผู้เสียหาย ผู้ยื่นคำขอ หรือบุคคลใดมาให้อัยคำ ข้อมูลเอกสาร หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคำขอ

(๓) ในกรณีจำเป็น เจ้าหน้าที่จะลงพื้นที่เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานก็ได้ ศูนย์รับแจ้งตาม (๑) หมายความว่า ศูนย์รับแจ้งตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้ผู้สูญหายว่าด้วยการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับและควบคุม การแจ้งการควบคุมตัว และการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๑๔ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๑๓ แล้วเสร็จแล้ว ให้วิเคราะห์และจัดทำรายงานพร้อมทั้งความเห็นเสนอต่อเลขาธิการคณะกรรมการ และให้เลขาธิการ คณะกรรมการทำความเข้าใจความเห็นต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาต่อไปโดยเร็ว

ในกรณีมีเหตุอันควร เลขาธิการคณะกรรมการอาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ได้

ส่วนที่ ๓

การพิจารณาคำขอรับการช่วยเหลือ

ข้อ ๑๕ เมื่อคณะกรรมการได้รับรายงานและความเห็นจากเลขาธิการคณะกรรมการแล้ว ให้พิจารณามีคำวินิจฉัยโดยเร็ว

ข้อ ๑๖ การพิจารณาของคณะกรรมการ อาจเชิญผู้เสียหาย ผู้ยื่นคำขอ หรือบุคคลใด มาให้อัยคำเพิ่มเติม หรือตรวจสอบข้อมูลเอกสาร วัตถุ หรือสถานที่เพิ่มเติมอีกก็ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการอาจมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการแทน แล้วรายงานให้ทราบก็ได้

ข้อ ๑๗ เมื่อคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยแล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการแจ้งคำวินิจฉัย ให้แก่ผู้เสียหายหรือผู้ยื่นคำขอทราบโดยเร็ว

หมวด ๔

การอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ

ข้อ ๑๘ หากผู้เสียหายไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ผู้เสียหายยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยตามแบบอุทธรณ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยระบุข้อโต้แย้งและข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่อ้างอิง พร้อมเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณาอุทธรณ์

การยื่นอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านช่องทางตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือยื่นเป็นเอกสาร ณ สถานที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

(๒) ในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด

ในกรณียื่นอุทธรณ์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ให้ถือว่าวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานการฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันที่ยื่นอุทธรณ์

ข้อ ๑๙ ในการพิจารณาอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการพิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการในปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ให้เลขาธิการคณะกรรมการมีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดดังกล่าว ในการนี้ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันครบกำหนดเวลาดังกล่าว

ข้อ ๒๐ ผู้อุทธรณ์อาจถอนอุทธรณ์เมื่อใดก็ได้ แต่ต้องก่อนที่คณะกรรมการมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ และเมื่อถอนอุทธรณ์แล้ว ให้การพิจารณาอุทธรณ์นั้นเป็นอันระงับ และให้คณะกรรมการจำหน่ายอุทธรณ์นั้นเสีย

การยื่นขอถอนอุทธรณ์ให้ทำเป็นหนังสือ และให้นำความในข้อ ๑๘ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๑ เมื่อได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ให้คำวินิจฉัยนั้นเป็นที่สุด และให้เลขาธิการคณะกรรมการแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นให้ผู้อุทธรณ์ทราบโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการ ให้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

หมวด ๕

การอนุมัติการช่วยเหลือ

ข้อ ๒๒ เมื่อคณะกรรมการหรือคณะกรรมการพิจารณาอนุมัติให้จ่ายเงินช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายแล้ว ให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพหรือหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรมที่คณะกรรมการมอบหมาย จ่ายเงินช่วยเหลือให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงิน และแจ้งให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินทราบ

กรณีคณะอนุกรรมการหรือคณะกรรมการพิจารณาอนุมัติการช่วยเหลือในรูปแบบอื่นที่มีใช้ตัวเงิน ให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพดำเนินการหรือประสานหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตาม คำวินิจฉัย พร้อมทั้งรายงานผลการดำเนินงานให้คณะกรรมการและผู้เสียหายทราบความคืบหน้าอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งสิ้นสุดการช่วยเหลือในรูปแบบอื่นที่มีใช้ตัวเงินนั้น

หมวด ๖

การเรียกคืนการช่วยเหลือ

ข้อ ๒๓ กรณีผู้ยื่นคำขอรับความช่วยเหลือตามระเบียบนี้ ได้ให้ถ้อยคำหรือแสดงเอกสารหรือ พยานหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่ คณะอนุกรรมการ หรือคณะกรรมการอันเป็นเท็จ เพื่อประโยชน์แก่ตน หรือผู้อื่น ถึงขนาดว่าหากไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นเท็จนั้น จะไม่อนุมัติให้ได้รับการช่วยเหลือตามระเบียบนี้ คณะอนุกรรมการหรือคณะกรรมการอาจยกเลิกการอนุมัติการช่วยเหลือดังกล่าวได้ และให้เรียกคืน เงินช่วยเหลือจากบุคคลนั้น

หากผู้ซึ่งได้รับความช่วยเหลือไม่ชำระเงินคืนตามวรรคหนึ่ง ให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ดำเนินคดีกับบุคคลนั้นต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

พันตำรวจเอก ทวี สอดส่อง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน

และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

MEMO

__/__/__

Lined area for writing, consisting of 20 horizontal lines.

ประชาชนร่วมกันเป็นเครือข่ายป้องกัน และเฝ้าระวังการทรมานได้

การแจ้งเหตุตาม มาตรา 29 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565

1

พนักงาน
ฝ่ายปกครอง
(ที่ว่าการอำเภอทั่วประเทศ)

2

พนักงาน
อัยการ
(สำนักงานอัยการทั่วประเทศ)

3

พนักงาน
สอบสวน
(สถานีตำรวจทั่วประเทศ)

4

คณะกรรมการ
ป้องกันและ
ปราบปราม
การทรมาน
(กรมคุ้มครอง
สิทธิและเสรีภาพ)

ผู้แจ้งเหตุทำได้กระทำโดยสุจริต **ไม่ต้องรับผิดชอบ** ทั้งทางแพ่ง อาญา หรือทางวินัย
แม้ภายหลังปรากฏว่าไม่มีการกระทำความผิดตามที่แจ้ง

พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำ
ให้บุคคลสูญหาย

พ.ศ. 2565
และระเบียบที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
Office of the National Human Rights Commission of Thailand

สำนักงานคณะกรรมการ
สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

 www.nhrc.or.th

สิทธิ
ยุติธรรม

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550

อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคารบี ชั้น 6-7)

120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ : 0-2141-3800, 0-2141-3900 | สายด่วนร้องเรียน 1377 | www.nhrc.or.th